

ADMINISTRACIÓ i REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

LA CAUSA DEL AS D' OROS.

Lo teatro ahont se representa la gran comedia es la sala de un tribunal. En la taula s' hi asséu lo jurat: als costats lo fiscal, los acusadors y 'ls defensors: en lo banch dels acusats lo protagonista visible de la comedia, Boet; l' altre protagonista qu' es lo rey Babiaca, s' ha fet invisible.

Un públich numeros ompla cada dia la sala. Los representants dels periódichs principals d' Europa, ab lo llápis als dits, escriuen lo que senten y lo que veuen. Y 'ls més incréduls exclaman: «Hi ha Providencia.»

Si: la causa carlista que fins are hipocritament s' havia presentat com la defensora constant de la fé, de la religió, de las bonas costums: que s' alhava de combatre contra la desmoralisació y l' impietat de l' época moderna, avuy á Milán, davant de un tribunal apareix tal com es, repugnant, escandalosa, pervertida, desmoralisada, indecent y despreciable.

La Providencia s' ha cansat de aguantar la capa. Dos homes, lo pretendent y 'l seu secretari, don Carlos y Boet, donan mostrars de aquella decantada germandat cristiana, omplintse mútuament de oprobi y de vergonya.

Europa, 'l mon enter contempla l' espectacle, y l' esperit ménos pensador exclama: ¿Es possible que per uns sers semblants Espanya haja sostingut quatre anys de guerra civil, veyent morir milers de personas, sacrificant cuantiosos interessos, y derramant rieradas de sanch y de llágrimas? ¿Es possible que un tipo com D. Carlos tinga un sol partidari? ¿Es possible que may ningú haja pensat en fer arbitre absolut de un país á un despreciable calavera, sense fé ni creencias, ni amor al próxim, ni cap idea moral, ni cap aspiració noble y aixecada?

Perque D. Carlos, segons las revelacions del seu secretari, no es més que un miserable, digne del major despreci.

Entaula una causa criminal contra Boet prenent que aquest l' hi ha robat lo Toisó d' or que vá heredar del Duch de Módena.

Boet respon que 'l Pretendent estava apurat y sense diners per sostenir las sévas calaveradas y que vá encarregarli la venta del Toison, per no donar un nou escándol venéntlo ell mateix. Sosté que després vá delatarlo, perque l' acusat vá negarse á tornarli uns papers que l' hi guardava, papers que 'l comprometen.

Y una vegada Boet se séu al banch dels acusats,

declarada la guerra entre 'l rey de las selvas y 'l seu secretari, comensan á sortir los drapets bruts y á rentarse la bugada.

D. Carlos es un ximple y un malvat, segons lo pinta Boet que té motius de coneixe'l.

Cobart durant la guerra, poch escrupulos sempre, mal pare y mal espòs, sempre carregat d' enredos, fent l' amor á donas de teatro, entrampat fins al coll, faltant sovint á la seva paraula, deshonrant á una dona durant la guerra, viatjant en companyia de una cantant, entrant ab ella de bresset á París, es á dir á la mateixa ciutat ahont resideix la seva familia; en Boet n' ha contadas tantas, que no 's concebeix una ánima més petita y un conjunt de monstruositats més asquerosas.

A Rumania fá l' amor á una casada; lo marit se n' adona y 'l desafia. La venjansa de un marit ofés l' hi fá por y 's val de una astucia indigna per evitar un contratemps. Convè ab lo mateix marit que alsarán un' acta de que ell no ha dit res á la senyora; y 'l marit ho accepta per salvar lo seu honor; pero després los padrins declaran que no hi ha motiu pèl desafio, y s' escapa de batre's.

Quant lo duch de Módena l' hi deixa 'l Toison en lo testament, comensa á dir que aquella condecoració es l' as d' oros, y ab tó burlesch y cínich exclama:

—Vull vendrem l' as d' oros del meu oncle.

Quan medita la manera de simular un robe, 's val de la pantomima de convidar á un parent mitj bobo, per ferli notar la desaparició de la joya, y quan aquest l' hi diu que ho posi en coneixement del jutje, ell calla, y després exclama rihentse'n: —¡Quin parent més bestia!

Boet declara que tot sovint s' emborratxa, y 'ls mossos de la 'onda ho confirman.

Una criada sosté que á las nits quan era á la fonda de Milan, la dona de teatro baixava al seu quarto, y qu' ell ab freqüencia pujava al quarto de la dona de teatro.

Boet ha revelat que quan no tenia diners venia títols de conde y de marqués, á quaranta franchs, y que al últim aquest títols ván caure en tal descrédit que ningú 'ls volia ni per dos pessetas.

Y per aquest istil, de miserias, demanin las que vulgan.

Aquí lo particular del cas es que un home que 'l posan com un drap brut, davant de un tribunal y davant de un públich qu' escolta plé d' avidés, no 's presenti á defensarse.

L' acusat l' excita perque hi vaja y se l' hi posi al davant, y tot inútil. Lo tribunal lo cita, y no respon. Los advocats del acusat reclaman lo cumpliment de la llei, y l' héroe de Oraquieta no s' atreveix á colocalse davant per davant del seu adversari.

May s' ha presentat un cas al qual més justament puga aplicársell aquell conegut proverbi: «Qui calla, otorga.»

Los testimonis que ha presentat pèl seu des-

cárrech cauhen en mil contradiccions, y á cada punt se desdeixen. Es un espectacle ridícul.

Los hi preguntan si 'l seu amo anava ab una dona de teatro, y no 'u negan; diuen que no 'u saben.

En cambi aquells testimonis imparcials que no tenen cap interés per l' un ni per l' altre, l' amo y 'ls criats de la fonda, afirman que hi anava.

Si aixó passa ab gent enterada del seu paper, ¿qué succehiria si ell mateix se presentava?

De segur que llavors la confusió y la vergonya si es que n' hi queda, no l' hi deixarian dir una paraula. Per aixó s' está de presentarse.

Nosaltres, ja 'u saben los nostres lectors, no estém per l' un ni per l' altre, per lo mateix que no som amichs de furgar entre mitj de un pilot tan immens de escombrarias. Nos es indiferent qu' ent Boet siga ó no siga 'l lladre, y surti absolt ó condemnat.

De totes maneras s' han revelat fets tant escandalosos é inconcebibles, que un tribunal superior al de Milan, lo tribunal de l' opinió pública no ha fallat ni vol fallar la causa de l' as d' oros; pero si ha fallat, y de una manera irrevocable, la causa carlista.

Es una sentencia sense apelació.... Es una sentencia de mort!

P. K.

AMBÉ La Campana de Gracia es lo primer periódich d' Espanya que dona ilustracions referents á la célebre causa del Toisó d' or. En lo grabat de quarta plana hi trobaran los retratos dels personatjes més principals que figuran en aquest procés que avuy escita l' atenció d' Europa.

Lo dia 14 de Juliol, París celebra la festa nacional de la presa de la Bastilla.

La Campana de Gracia, admiradora constant de la república francesa, publicará 'l dijous un número extraordinari alusiu á aquest gran aconteixement.

Aquest número estaré ilustrat pèl llápis de Apelles Mestres y de 'n Joseph Lluís Pellicer.

Los obrers de Barcelona agrahts als esforços del general Prendergast tractan de regalarli una estàtua representant la justicia.

Cada obrer no podrá contribuhiri més que ab un quarto.

Ja saben lo que 's fan los obrers: la justicia conservadora no val més que un quarto senzill, y ab prou feynas.

Quan en Prendergast vá ser rellevat del càrrech de capitá general de Catalunya, llavors lo *Diari de Brusí*, seguint la costum, vá pegarli.

—Las autoritats militars, vá dir, no s'han de ficar en certes qüestions.

Y no s'recordava de lo molt que l'havia alabat quan tenia mando, precisament perquè arreglava aquestes qüestions mateixas.

Pero ja se vé, lo *Diari* fa com los corps: fuig dels vius y destrossa 'ls cadáveres.

Un periódich diu:

«La fetxa del decret convocant los comicis per la renovació de las diputacions provincials podria ser una fetxa memorable en l'història política del nostre país.»

¿Podriam saber perquè?

Més enllá diu lo mateix periódich:

«Es tant viva la corrent de l'opinió en determinat sentit, que hém arribat á d'aptar de si tindrà forsa pera contenir-la lo patriótic propòsit de personalitats il·lustres.»

¿Qué significa aixó?

Cada un que prenga lo que se 'n vulga: lo que significa creyém nosaltres que no pot *promunciarse*.

¿No s'recordan de que dias endarrera varen donar ja per acabada completament la guerra de Cuba?

Donchs després han vingut nous telégramas que parlan de haver sigut batuda la partida de Calixto Garcia.

—Mentres tant, després del envio de la primera noticia, vá obrirse l' empréstit de Cuba, y varen ferse quartos en gran.

Lo govern fa com aquells que enmatlleven diners, dihent que tenen moltes terras á la Habana.

La Fransa ha fet dissapte de jesuitas. Un dia de aquestos ne farà de las demés corporacions no autorisadas. Bé per las nacions que s'cuydan d'escómbrrar la casa.

Totas aquellas amenassas de disturbis, alló que deyan 'ls jesuitas, que farian y 'ls neos los ajudarian... s'ha tornat aygua poll.

En tot Fransa vá realisarse l'expulsió á la mateixa hora y ab los mateixos procediments: aixó demostra la serietat de aquell govern.

Alguns jesuitas de levita contemplavan l'acte cridant: ¡Visca los jesuitas! ¡Visca la llibertat!

La llibertat en llabris dels partidaris del *Syllabus!* Jo ja 'u veig: quan se 'ls aprta, desvariejan.

A Fransa un capellá anomenant Gauthier, vicari de Laprugne, vá fer un sermó sobre l'expulsió dels jesuitas, dihent que 'l govern volia matar la religió, tallar lo coll als capellans, etc., etc.

Lo tribunal vá intervenir en l'assumpto y vá posar al vicari una multa de 50 franchs.

Si aquí á Espanya possin moltes als capellans per aquest estil, casi n'hi hauria prou per saldar los pressupuestos.

A dos quartos per calumnia, 's recaudaria lo suficient per mantenir als mestres d'estudi.

L'editor Sr. Saurí, ha publicat un *Manual completo de Diamantista y del Platero*. Déu ser un llibre molt útil en vista de que tota la premsa se n'ha ocupat. Forma un volumen en 4ta de 300 páginas, y 's ven al préu de 4 pessetas en la llibreria de I. Lopez.

Noticias de la semana: Los periódichs han dit que 'l bisbe tractava de visitar á una malalta de Pierola, y que la familia d' aquesta vá oposarshi, alegant que 'l metje havia recomenat lo major reculliment. Lo bisbe vá retirarshi dihent que l'ensavan á Déu de casa.—Al mateix poble á casa de un altra malalta vá anarhi un capellá regatejant las missas que 's deixava, accedint la malalta á amentarlas.

Donchs vejin lo que son las cosas, aquesta última s'ha mort; y la primera ja ha entrat en un período de conyalecencia.

A Balaguer, mentres una dona rebia sis *Campanas*, passá 'l rector, exclamant: «No prenguéu aquestes paperots. ¿Qué voléu condemnarvos? Lienseúlos ó creméu-los.» La dona respongué que no sabia de llegir, dihent que las *Campanas* eran per un corréu ó peo que 'ls dáya á un poble veñí, guanyanhi un quarto per cada *Campana*. Llavors lo rector exclamá: «Es á dir que per sis quartos veñí condemnarse! ¿Hont s'es vist estimarse més los quartos que l'ánima!»—Y al endemá féu un sermó dihent qu' estavan condemnats no sols los

que llegian ó sentian llegir la *Campana*, sino 'ls que la miran, anyadint que 'l qui la reparteix es causa de la condemnació de moltas ánimas.

A Martorell lo rector, lo dia de S. Joan maná que 's toqués la *Marsellesa* al ofici, al alsar l'hostia. Un altre capellá vá impedirho, dihent que aixó era sacrilech. Lo rector volia tocarla en só de burla, perquè 'l dia avants la música vá tocarla pels carrers.

A Torelló vá inaugurarse dias endarrera 'l centro de la Juventut católica, ab asistencia del Vicari general de Vich. Com una mostra de la religiositat que vá haverhi en tant solemne acte, basta un detall: al gefe de l'estació van escamotejarli sis pessetas.

Lo rector de Aleixar en vista de l'oposició que algunas personas de nota fan á las monjas terressianas, vá dir en públich que la fé estava perduda y que no s' recobrará sino tornant á n' aquells temps en que 'ls homes desapareixian com per encant, es á dir: al gloriós temps de l'Inquisició.

A Sant Joan de las Abadesas lo rector vá negarse á batejar una criatura, alegant que 'l padrí no havia cumplert ab la parroquia. Lo padrí vá exigir que aquesta negativa fós feta en públich, vá preparar una música, y en lo moment en que 'l rector vá negarse á batejar, la música vá rompre l'himne de Riego, y tota la població vá enterarse de un fet tan monstruós. La criatura segueix sent *mora*, y está molt bona.

A CABRINETI

MORT A ALPENS LO DIA 9 DE JULIOL DE 1873.

Set anys, set anys han passat del jorn de ta infausta mort per la santa llibertat, y encare no s'ha apagat lo tén gloriós recort.

Encare dintre del pit conservém lo foch que un dia escampares decidit, perseguint bran y atrevit la repugnant tirania.

¿Qui podrá may olvidar ton nom coronat de gloria?

¿Qui podrá may esborrar lo full qu' escrit vas deixar ab sanch en la nostra historia?

Invencible, plé d'ardor, ab la patria per bandera, desplegues ton valor sent lo castich y 'l terror de la carlinalla fiera.

Lo tén acer era 'l llamp que aixafa, mata y aplana; ab ell, sufrint fret y fam, resseguires pam á pam la comarca catalana.

Allí hont tú los ulls fixavas allí posavas lo peu; los soldats electrisavas y á la victoria 'ls portavas ab la influencia de ta veu.

No te espantavan murallas, ni 'l grans perilles t' eran frés; seré en mij de las batallas, érats l' assot del canallas del funest Carlos seté.

L'agradida Puigcerdá y cent vilas y cent pobles poden dir qui 'ls vá salvá, poden dir qui 'ls vá arrencá dels carlins traïdors é ignobles.

Un dia, dia fatal, ton cos en lo camp quedava, y la idea lliberal perdía al geni inmortal que sols per ella lluytava.

Potsé al dar l'últim alient, en lo moment d'afiná, digueres interiorment: —Moro tranquil y content; la patria ja 'm venjará.—

¡Víctima ilustre! Abandona avuy la tomba gelada; surt á ostentar ta corona y mira 'l pago que 't dona nostra societat corcada.

Aquells que tú ardidament cassavas per la montanya, avuy viuen llibrement xuclantsse tranquilament la sanch de la pobre Espanya.

Aquells á qui ab decisió causares més de un desastre, avuy reben sumisió d'una trista situació que 'ls va aprofitar per lastre.

Y aquells mateixos vils brassos

que ta vida van robar, reben halagos y abrossos unils ab fortíssims llasos ab los que 'ns volen salvar.

¡Ah! ¡Qui t' havia de di que ta puríssima sanch havia sols de servi pera ser l'ensada així, entre ingratiut y fanch!

¡Com ploraria 'l tén cor si vejesis tanta farsa! ¡Si trobessis ab horror que la gloriosa mort debía tant mal pagarse

Mes no tot'hom ha olvidat ta memoria dolsa y cara: l'ale de la llibertat, tal com en lo temps passat, dura y bull ardent encara.

Si 'ls que més guardar deurían respecte á la gran virtut t' olvidan ó t' desprecian, hi ha cors hont encare hi nian sentiment y gratitut.

Mentres quedin pits honrats, mentres quedi un noble cor, sempre serán respectats los héroes grans, denodats que per nostra patria han mort.

La idea jamay perdrá son poder mágich é inmens, y may, may s'extingirá lo recort que 'ns vá deixá lo noble mártir d'Alpens.

C. GUMÀ.

A tornat á ser nombrat gobernador de Valencia lo Sr. Botella. Lo govern será tot lo que vulgan; pero per res del mon pert la conseqüencia. Ell s'ha proposat donar *mals tragos* als valencians, y emplea sempre la mateixa *botella*.

A Valls aquest dia vá haberhi gresca complerta ab motin dels consums. Jo ja 'u veig: ¿Qué han de fer la gent de Valls? *Ballarla*.

S'ha cubert tres vegadas l'empréstit de Cuba; y 'ls conservadors felicitan al govern y no s' recordan del país que ha afliixat los quartos.

Ja se sab: en aquest temps, lo govern se fuma la breva.

Y 'l país escup. Menos aquella part que traga saliva.

Un periódich neo diu qu' en Boet ha venut á D. Carlos.

Un altre diu qu' en Boet es un gitano. Y are lliguin caps, y diguin vostés mateixos: ¿Qué venen los gitanos?...

Animals tarats. Si 'l tractan malament, dongui D. Carlos las gracias als periódichs neos.

Un diari de Madrid deya dias endarrera que 'l govern havia detingut á un subjecte que deya qu' era 'l *Pare Etern*.

Lo govern no permet bromas d' aquesta mena. Aquí no hi ha més *Pare Etern*, que 'n Cánovas.

Un periódich carlí de Madrid, diu qu' en Boet per anarse'n ab los carlins vá escaparse de la preso, y que vá ser condemnat, no per un delict, sino per dos ó tres no polítichs, sino comuns.

Deixant apart de que 'n Boet avants del procès de l' *As d'oros* era una excelent persona en concepte dels carlins, es una confessió que no té préu aquesta que fá 'l periódich carlista de que D. Carlos tenia al Estat Major personas escapadas de presiri.

¡Oh honradas massas carlistas!

Cosas que passan á Fransa: Se tracta de l'expulsió dels jesuitas, y alguns magistrats reaccionaris presentan la dimissió, estolviantse 'l govern lo treball de destituhirlos.

Tallim aquesta cama que 'm fá molt mal, deya un malalt á un metje.

—¡Quinas ganas! Bé, prou que caura ella tota sola, responia 'l doctor.

Y aixís ha succehit á Fransa. La cama que l' hi feya mal ha caygut.

Los neos de Sabadell ván anar á Montserrat. A Sabadell per més que estige molt adelantada l' industria llanera hi ha molts esquilats, y alguns clatells peluts.

Aquests varen ser, pot dirse, l' ánima de la pelegriació.

Al marxar se n' en duyan lo Sant Cristó grós de la parroquia, y al arribar á la estació varen carregarlo al furgó de las mercancías.

De l' estació de Monistrol al Monestir, molts varen anar á peu y 'ls que duyan lo Sant Cristó ván adelantarse. Per últim al arribar als Apostols ván ajeure'l á terra y ells ván ajassarse al seu costat.

¡Vaya un respecte á las imatjes!

Lo següent vá sentirho un amich meu, que 's trobava casualment al Monestir.

—Ay Pare, deya una xicota jove, tot rihent y ab las galdas molt encesas, dirigintse á un capellá: hi begut de tot: estich mitj-biga.

Lo capellá vá respóndreli:—¡Quin fetje de rajada!

Alguns ván fer lo camí á peu, y anavan des-calsos. Y un capellá tot eternit exclamava:

—¡Quin espectacle més conmovedor! ¡Quanta devoció!

Aixó ho deya 'l capellá desde dalt de una tarana.

A la nit una pila de pelegrins cantavan, no l' himne de 'n Candi, ni 'l Virolay: cantavan alló de:—Jo te l' encendré, el tio, tio Fresco etc.

Pobrets! Potser per ells lo Tio Fresco es l' impietat, encare que ben mirat no hi ha ningú més tio Fresco que un pelegri.

L' Iberia ha publicat lo programa dels fusio-nistas.

Aquest programa diu: «Ni reacció, ni revolució.» Es á dir: Ni chicha ni limoná.

Ni principis ni postres.

Un periódich aplica als fusionistas los següents versos;

Quien nisperos come
Y bebe cerveza,
Espárragos chupa,
Y besa una vieja,
Ni come, ni bebe
Ni chupa. ni besa.

Dihen que per Irun no més, han entrat á Es-panya 5000 jesuitas.

¡Quina negror!...

Lo ministre d' Hisenda ha donat un empleo á un tal Sr. Hoya, qu' es com si diguessim fossa, la qual podrá servir per enterrar als contribuyents.

Y llavors podrá dir com D. Juan Tenorio:

«Si buena vida os quité.
Buena sepultura os dí.»

Un dels candidats á la presidencia dels Estats Units es M. Garfield.

Aquest senyor s' ho déu tot á sí mateix: en la seva joventut havia sigut carreter y barquiller.

En una manifestació que van celebrar sos parti-daris ostentavan un fanal que deya:

«Unimse tots per l' elecció del fuster-president; lo qui á 16 anys conduhia una barca, als 50 con-duhirá la nau del Estat.»

Una senyora deya:—¡Sembla impossible que aquella gentusa elegeixi gefe del Estat á un fuster! Si al menos fos fill de un noble, encare que fos fill natural!...

Y l' hi responia un escriptor:—Senyora, cada país té las sevas costums: aquí estém per la sanch blava, y allá per la sanch democrática.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un gegant:—Posarse 'ls pantalons de 'n Font-rodoná.

Per un mort económic:—Ferse enterrar en un bagul de mistos.

Per un soldat:—Fer foch al enemich ab ence-nalls.

Per un carreter:—Menar un tiro de fusell.

Per un torero:—Capejar un toro ab una capa de cals.

Per un borni:—Perdre l' ull de l' escala.

Per un cafeter:—Servir lo café ab copas de bra-ser.

Per un concejal:—Adornarse 'l pit ab la banda de un regiment.

Per un malalt d' inflamació:—Posarse unas telas de catre ben calentonetes al ventre.

Per un estudiant que desitja treure sobresalient:—Aplicarse... una dotzena de sangoneras.

Per una planzadora:—Planxar sobre las taulas de Pitágoras.

Per un oculista:—Posar á un cego dos ulls de col postissos.

Lo meu amich Pere Polla
bevent aigua una vegada,
en lloch de dir qu' era molla,
vá exclamar qu' era mullada.

F. F.

Entenent l' hi varen dar
dél barret rentarse en Reig;
y ell tan cayo ho vá arreglar,
que se 'l vá fé aná á rentar
per la minyona al safreig.

D. F.

Un senyor molt avaro que vá tornarse calvo á conseqüencia de una malaltia, vá tenir que posarse perruca, y 'n comprá una de pel roig venturera porque l' hi sortia més barata.

Compadescut un amich del paper ridícul que feya, n' hi regalá una de magnífica, y ell, no volent perdre res, se 'n aná á cal perruquer, demanantli si la roja podría aprofitarla per alguna cosa.

—Sí senyor, vá dirli 'l perruquer: l' hi posaré una visera y podrá servirli per gorra de viatje.

A un home que havia fet una gran fortuna l' hi preguntavan sobre de quina manera s' ho havia arreglat per adquirir-la.

—De una manera molt senzilla, responia. Sent pobre fent 'l rich, y sent rich fent lo pobre.

Un acusat compareix davant del tribunal, y un advocat jove 'l defensa. L' advocat comensa ab aquella causa la seva carrera, 's perturba y no sab lo que 's diu.

—Acusat, exclama 'l president del tribunal, terminat lo discurs de defensa ¿teniu alguna cosa que anyadir en vostre descárrech?

—Sí, senyor, diu l' acusat: demano que se 'm consideri com á circumstancia atenuant l' haver sigut defensat per aquest senyor.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Ca-fe-té.
2. ID. 2.ª—Ap-te.
3. ENDEVINALLA.—Roba.
4. CONVERSA.—Carolina.
5. QUADRAT NUMÉRICH.—3 2 5 4 3
3 5 8 2 4
2 3 4 5 8
4 8 2 3 5
5 4 3 8 2
6. TRENCA-CLOSCAS.—Las modas.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Trompa.
8. GEROGLIFICH.—Entre burros hi ha cossas.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Canne-Biese y Estébanis; 7 A Teixidó; 6 Aragonés catalá, Un socialista y Paporinas; 5 Milord Mafat, Un ratolí, Escura-pous, y un Camarari; 4 Mariano Gabardós; 3 Un noy de sis anys y 1 no més Cap d' anech y Bertoldo Bertoldino y Cacaseno.

XARADAS.

I.
La Hu—quatre es quatre doble,
ni tres—prima sab vestir,

y sento molt sovint dir
qu' es la més lletja del poble.
Més lo tot de D. Quintí
l' amor, diu, vol declararli
y l' ha dada are en portarli
un dugas cada matí.

PAU SALA.

II.

Un dia la Dos-dos-tres
me vá afanar un total,
per ficarli l' hu y final
dirigida á son promés
Are 't pregunto jo á tú:
—La Dos d s tres vá d s hu?

TORT. MOLLA.

ENDEVINALLA.

Si miras los meus extrems
veurás que só una senyora,
y si pel mitj me reparas
veurás que no soch pas jova,
y si en conjunt me contemples
soch una fruyta molt bona.

P. R.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras, que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla, nom de un poble de Cata-lunya.—2.ª ciutat d' Africa.—3.ª un animal.—4.ª perso-natge de la Passió.

NOY DEL COSTELLA.

CONVERSA.

- ¿Qué fás al vespre?
- Sech á la fresca.
- Si vens te daré un...
- ¿Qué?..
- Buscau; ja ho hém dit.

JOAN DE LA CARABASSA GRAN.

TRENCA-CLOSCAS.

FIGARO CANTE

Ab las anteriors lletras formar un titol que apareix en molts números de la campana.

UN FEDERAL.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5.—Un verb.
- 5 4 3 2 1.—Lo mateix verb.

GEROGLIFICH—HISTORICH.

F A

Gracia

vase

FERNANDO VII

×
1000

UN SOCIALISTA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas los ciutadans Pau Sala, Pepet Brillant, Paporinas, Pa y Naps, Sicuterá y Un ratolí.

Las demés que no s' auomenan no 'ns serveixen com y tam-poch lo qu' envian los ciutadans Nas Raíat, Estebarni, Fras-cuelo, March, Aureli, J. Gatzet y B., Anónim, Carrich y Tapa-bocas, Carmeta C. M., Arimética, Manco, Marengas y C., Flaquer y Joan Negras.

Ciudadá Pau Cornadó: Insertarém alguns rombos, triánguls y combinacions.—Joan de la carbassa gran: Idem la conversa y 'l geroglifich.—Campaner: Algun extrem hi anirá.—R. Calvete: Idem algun de vosté y algun epigrama arreglat.—Carrichs y Tapa-bocas: Publicarém l' epitafi.—Caunebiere: Gracias per las noticias y pel bou-recort que l' hi merexém.—R. Serra y R.: ¿A quin puesto ván ser los fusellaments? Vá haverhi tants que no recordém las feixas.—Milord Mafat: Publicarém lo qua-drat de paraulas.—P. Matalassé: Compreném lo móvil personal de la seva poesia: en la campana no podém satisfacer: si per-cás ho farém en l' Esquella.—Pepet Brillant: Arreglats podrán anarhi alguns epigramas.—Bertoldo Bertoldino y Cacaseno: Mirarém de parlarne la senmana entrant.—Camarasi: Gracias per la noticia: lo geroglifich no 'ns serveix.—Un socialista: Hi anirá 'l geroglifich.—Antonet Teixido: Idem logogrifo y dos quadrats.—M. F.: L' hi agrahim la noticia.—Jhon: Idem.—E. C. Torrelló: Idem.—Robert (a) Diable: Idem.—P. G. Tarragona: Es un assump-to que té encasa importancia. ¿Qué havian de fer las beatas?—A. Marengas: Arreglat podrá publicarse 'l geroglifich.—Uemor Uetam: Idem l' epigrama.—A. B. Malgrat: Ab las lleys d' are no hi ha més remey que no anarlas á veure ó treures la gorra.—R. Casas: Es una imitació massa servil: busqui ideas novas.—J. Gimenez: Hi aniran trenca-closcas, combinació y geroglifich.—Nas de goma y C.: Idem lo logogrifo numérich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

LA CAUSA DE L' AS D' OROS.

Número 1. Lo rey del bunyol. (D. Càrlos).—2. L' as d' oros del seu oncle.—3. La Sota que vá guardarli. (Baronesa de Samoggy).—4. Acusat y rey de palos. (Boet).—5. Advocat Brasca, defensor del Terso.—6. Advocat Dugnani, idem.—7. Advocat Ronchetti, defensor de Boet.—8. Advocat Campi, idem.—9. Parabelli, president del Jurat.—10. Lluis Carreras, corresponsal del Diluvio.—11. Ratés, metje del Terso y corresponsal del Correo Catalan.—12. La cartera de viatge en qu' estava guardat l' as d' oros.